

Prislúbená

Autorka obľúbenej série SELEKCIA

KIERA CASSOVÁ

COO
BOO

Prislúbená

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

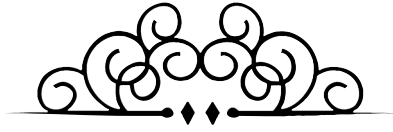

Kiera Cassová

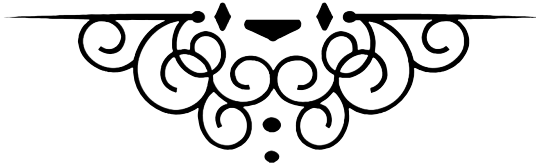
Prislúbená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Prislúbená

KIERA CASS

Z ANGLIČTINY PRELOŽILA IVANA CINGELOVÁ

**COO
BOO**

Copyright © 2020 by Kiera Cass

Jacket art © 2020 by Gustavo Marx / Mergeleft Reprints, INC.

Jacket design by Erin Fitzsimmons and Alison Donalty

Translation © Ivana Cingelová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1809-7

ISBN e-knihy 978-80-5661879-0 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-5661880-6 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-5661878-3 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

*Pre môjho naničhodného brata Gerada.
Ktorý by ma preniesol cez Serengeti.
Vraj.*

Ahojte, čitatelia!

Dlho sme sa nevideli, čo? Bola som zalezená u seba v pracovni, pochutnávala si na brownies a pracovala na mnohých malých projektoch, z ktorých jeden teraz držíte v svojich prenádherných rukách. Vážne, natierate si ich niečím? Sú úžasné. Každopádne, vitajte pri *Prislúbenej!* Nevieť sa dočkať, až sa ponoríte do tohto sveta plného mnohých mojich obľúbených vecí, ako napríklad šestnásťte storočie, silné dievčatá, ktoré (zatiaľ) nevedia, že sú silné, a bozkávanie. Jasné, že tam bude bozkávanie. Bozkávanie nesmie chýbať.

Na rozdiel od Kahlen (*Siréna*) a Americy (*Selekcia*), ktoré žijú v mojej hlave už celú večnosť, sa s Hollis kamarátíme o niečo kratšie a bolo vzrušujúce spoznať ju presne tak, ako som spoznala aj ostatné hrdinky: tým, že som ju nechala, aby mi vyrozprávala svoj spletitý príbeh a bola na našej neľahkej ceste sama sebou. Dúfam, že si Hollis (a Valentinu, Silasa, Deliu Grace a ostatných!) zamilujete tak veľmi ako ja. Poznámka na okraj: Ukradla som meno Hollis svojej susedke, keď tak vlani na jar pomenovala svoju dcérku? Áno. Áno, ukradla.

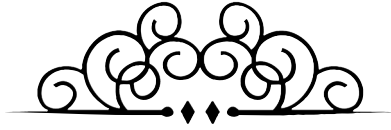
Veľmi sa teším, že sa s Vami môžem podeliť o ďalšie príbehy! Ďakujem za podporu, ktorej sa mi od Vás vždy dostáva. Ste absolútne najlepší! Nikam neodchádzajte, priatelia, pretože toho na Vás čaká ešte viac!

S láskou

A handwritten signature in black ink that reads "Kiera Cass". The signature is written in a cursive, flowing style with a large initial "K" and a long, sweeping underline.

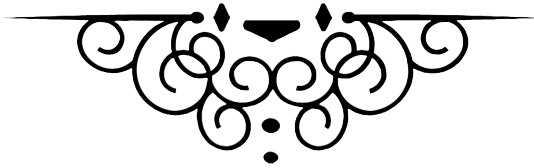

Z KRONÍK COROJSKÝCH DEJÍN

KNIHA PRVÁ

*A tak si my, Corojčania, ctíme zákony,
pretože ak porušíme jeden, porušíme ich všetky.*

JEDEN

Bol ten čas roka, keď svet na úsvite ešte stále pokrýval mráz. No zima sa chýlila ku koncu, začínali kvitnúť kvety a ja som dychtivo očakávala príchod nového ročného obdobia.

„Sníva sa mi o jari,“ vzdychla som, zahľadaná von oknom na vtáčiky odvážne plachtiace po modrej oblohe. Delia Grace mi zaviazala posledné šnúrkky na šatách a nasmerovala ma k toaletnému stolíku.

„Aj mne,“ odvetila. „Turnaje. Vatry. Korunovačný deň na obzore.“

Akoby naznačovala, že by som mala prejavovať viac nadšenia než iné dievčatá, no ja som bola na pochybách. „To asi tiež.“

Cítila som v pohyboch jej rúk podráždenie. „Hollis, niet pochýb, že budeš sprevádzať jeho veličenstvo na oslavách ako jeho partnerka! Nechápem, odkiaľ berieš ten pokoj.“

„Hviezdam vďaka, že si kráľ tento rok všimol nás,“ prehodila som veselo, zatiaľ čo mi zapletala dozadu pramene z čela. „inak by sme tu umreli od nudy.“

„Znieš, akoby dvorenie bola len hra,“ poznamenala prekvapene.

„Je to len hra,“ trvala som na svojom. „Onedlho ma vymení za inú, takže si to dovtedy musíme vychutnať.“

V zrkadle som videla, ako si Delia Grace – s pohľadom stále upretým na prácu – hryzie pery.

„Deje sa niečo?“ spýtala som sa.

Okamžite ožila a zdvihla kútiky pier do úsmevu. „Vôbec nič. Len ma mátie tvoj ležérny prístup. Myslím, že sa za kráľovou pozornosťou skrýva viac, ako si uvedomuješ.“

Sklopila som zrak a zabubnovala prstami po toaletnom stolíku. Jameson sa mi páčil. Bola by som hlúpa, keby to tak nebolo. Bol príťažlivý, bohatý a – prepána – kráľ. Zároveň to bol slušný tanečník a jeho spoločnosť bola veľmi príjemná, teda pokiaľ bol v dobrej nálade. Ale nebola som naivná. Sledovala som ho v priebehu posledných pár mesiacov preletovať od dievčata k dievčatu. Bolo ich minimálne sedem vrátane mňa – a to som rátala len tie, o ktorých sme na dvore *vedeli*. Užijem si to, kým budem môcť, a potom sa zmierim s akýmkoľvek trubirohom, ktorého mi rodičia vyberú. Aspoň budem mať ako unudená stará dáma na čo spomínať.

„Je stále mladý,“ odvetila som napokon. „Podľa mňa sa neusadí s *nikým*, kým nebude sedieť na tróne ešte pár rokov. Navyše sa od neho určite očakáva, že sa ožení tak, aby to bolo politicky výhodné. Nemám v tom ohľade čo ponúknuť.“

Ozvalo sa zaklopanie na dvere a Delia Grace šla so sklamaným výrazom v tvári otvoriť. Vedela som, že mám podľa nej šancu, a okamžite som sa cítila previnilo, že som taká tvrdohlavá. Počas nášho desaťročného priateľstva sme sa vždy navzájom podporovali, no v týchto dňoch to bolo iné.

Keďže sme žili na dvore, naše rodiny mali komorné. No najvyššie postavené šľachticné a príslušníčky kráľovskej rodiny? Tie mali dvorné dámy. Neboli to len slúžky – dvorné dámy boli vaše dôverníčky, pomocníčky, spoločníčky... Boli vám všetkým. Delia Grace sa ujala tejto roly, na ktorú som zatiaľ nemala nárok, presvedčená, že onedlho ho mať budem.

Znamenalo to pre mňa viac, ako som vedela vyjadriť slovami, viac, ako som dokázala prijať. Kto je priateľ, ak nie niekto, kto vo vás verí viac ako vy sami?

Vrátila sa s listom v ruke a iskričkami v očiach. „Je na ňom kráľovská pečať,“ podpichla ma mávajúc papierom. „Ale keďže nás netrápi, čo si o tebe kráľ myslí, domnievam sa, že sa nemusíme s otváraním ponáhľať.“

„Ukáž mi ho.“ Vstala som a vystrela ruku, ale ona si s úškrnom okamžite pritiahla list k sebe. „Delia Grace, ty potvora, daj mi ho!“ O krok ustúpila a ja som sa vzápätí vrhla za ňou, naháňala ju po svojich komnatách a výskala od smiechu. Dvakrát sa mi ju podarilo zahnať do rohu, ale vždy bola rýchlejšia a ušla, kým som sa k nej dostala. Keď som ju konečne chytila okolo pása, bola som z toľkého pobehovania a smiechu zadýchaná. Odtiahla list tak ďaleko odo mňa, ako sa len dalo. Možno by sa mi jej ho podarilo uchmatnúť, ale práve keď som sa za ním naťahovala, vletela dverami spájajúcimi naše komnaty moja matka.

„Hollis Briteová, pomiatla si sa?!“ okríkla ma.

Delia Grace a ja sme sa od seba odtiahli, založili si ruky za chrbát a rýchlo sa uklonili.

„Počula som vás cez steny robiť hurhaj ako zvieratá. Ako ti máme nájsť nápadníka, keď odmietaš upustiť od takéhoto správania?“

„Ospravedlňujem sa, matka,“ zamrmlala som kajúcne.

Odvážila som sa vrhnúť na ňu pohľad. Stála tam s tým svojím rozhorčeným výrazom, ktorý sa jej usadil na tvári vždy, keď sa so mnou rozprávala.

„Copelandovci zasnúbili dcéru minulý týždeň a Devauxovci o tom takisto práve rokujú. No ty sa stále správaš ako dieťa.“

Prehltla som, ale Delia Grace nepatrila medzi ľudí, ktorí ostanú ticho. „Nemyslíte, že je trochu predčasné hľadať Hollis partnera? Pokojne to môže byť ona, kto získa kráľovo srdce.“

Matka sa zo všetkých síl snažila potlačiť povýšenecký úsmev. „Všetci vieme, že kráľova pozornosť je vrtkavá. A Hollis nemá kvality, ktoré by sa očakávali od kráľovnej, nemyslíš?“ spýtala sa s dôrazne zdvihnutým obočím, ktorým dávala najavo, že myslieť si niečo iné by bolo trúfalé. „Navyše,“ dodala, „nazdávaš sa, že práve ty môžeš hodnotiť niečí potenciál?“

Delia Grace s kamennou tvárou sťažka prehltnula. Videla som ju nasadiť si tú masku už miliónkrát.

„Tak vidíš,“ zakončila matka. Keďže nám už jasne dala najavo, aká je z nás sklamaná, zvrtna sa na podpätku a odišla.

Vzdychla som a otočila sa k Delii Grace. „Mrzí ma to.“

„Nie je to nič, čo by som ešte nepočula,“ odvetila a konečne mi podala ten list. „A aj mňa to mrzí. Nechcela som ťa dostať do problémov.“

Rozlomila som pečať. „Netráp sa tým. Ak by to nebolo toto, bolo by to niečo iné.“ Vystrúhala výraz, ktorý vravel, že mám pravdu, a ja som sa pustila do čítania. „Ach,“ vzdychla som a dotkla som sa uvoľnených vlasov. „Asi budem potrebovať, aby si ma znova učesala.“

„Prečo?“

Usmiala som sa na ňu a zatrepotala listom, akoby to bola vlajúca vlajka. „Pretože jeho veličenstvo žiada, aby sme sa dnes zúčastnili na plavbe po rieke.“

„Koľko ľudí tam podľa teba bude?“ spýtala som sa.

„Ktovie? Kráľ má rád veľkú spoločnosť.“

Zovrela som pery. „Pravda. Rada by som ho raz mala len pre seba.“

„Vraví dievča, ktoré trvá na tom, že je to celé len hra.“

Pozrela som sa na ňu a usmiali sme sa na seba. Delia Grace vždy vyzerala, že vie viac, ako som ja bola ochotná priznať.

Zašli sme za roh a zbadali, že dvere sú už otvorené a vítajú jar­né slnko. Rozbúšilo sa mi srdce, keď som na konci chodby zazrela červé­né rúcho lemované hermelínom, ktoré halilo chrbát štíhlej, no statnej postavy. Aj keď nestál tvárou ku mne, jeho prítomnosť sama osebe stačila, aby ma obklopilo teplé mravčenie.

Hlboko som sa uklonila. „Vaše veličenstvo.“

A sledovala som, ako sa pár nablýskaných čiernych topánok otočil ku mne.

DVA

„Lady Hollis,“ nastavil mi kráľ ruku obťazkanú prsteňmi. Prijala som ju, vstala som a zahľadela sa do nádherných medovohnedých očí. Uprená a cielená pozornosť, ktorou ma pri každom stretnutí zahrnoval, mi pripomínala pocit, keď som sa pri tanci s Deliou Grace začala točiť až príliš rýchlo: ostala som mierne rozhorúčená a vyvedená z rovnováhy.

„Vaše veličenstvo. Veľmi ma potešilo, že som dostala vaše pozvanie. Rieku Colvard milujem.“

„Spomínali ste to. Vidíte, nezabudol som,“ povedal a vzal ma za ruku. Potom stíšil hlas. „Zároveň som nezabudol, ako ste spomínali, že sú vaši rodičia v poslednom čase... *panovační*. No bolo by neslušné, keby som nepozval aj ich.“

Pozrela som zaňho a zbadala oveľa väčšiu skupinu, ako som čakala. Prítomní boli moji rodičia, niekoľko lordov z kráľovskej rady a množstvo dám, o ktorých som vedela, že netrpezlivo čakajú, až Jameson skončí so mnou, aby prišiel rad aj na ne. Všimla som si, ako na mňa povýšenecky hľadí Nora, rovnako aj Anna Sophia a Cecily, ktoré stáli hneď za ňou, pyšne presvedčené, že môj čas sa chýli ku koncu.

„Nebojte sa. Vaši rodičia nebudú na lodi s nami,“ uistil ma. Usmiala som sa, vďačná, že si od nich budem môcť chvíľu oddýchnuť, ale klukatej cesty kočom dole k rieke sa moje šťastie už nanešťastie netýkalo.

Hrad Keresken stál uprostred Boradskej plošiny a ponúkal sa naň taký úchvatný a nezameniteľný pohľad. Cestou k rieke sme sa museli pomaly preplisť uličkami hlavného mesta, Tobbaru... a to nejaký čas trvalo.

Keď si môj otec uvedomil, že sa počas cesty kočom ocitne na pomerne dlhej audiencii u kráľa, zalesklo sa mu v očiach. „Vaše veličenstvo, ako sa nám darí na hraniciach?“ spýtal sa. „Počul som, že minulý mesiac boli muži donútení stiahnuť sa.“

Musela som potlačiť nutkanie zagúľať očami. Prečo môj otec pokladal pripomínanie našich nedávnych zlyhaní za dobrý spôsob, ako nadviazať rozhovor s kráľom? Jameson si však s otázkou hravo poradil.

„Presne tak. Vojaci sú na hraniciach len preto, aby ďalej vládol mier – čo teda majú robiť v prípade útoku? Kráľ Quinten je podľa našich informácií presvedčený, že isoltské územie siaha až k Tiberským pláňam.“

Môj otec sa pousmial, hoci som videla, že v skutočnosti nie je taký pokojný, ako sa tvári. Keď bol nervózny, zvykol točiť strieborným prsteňom na ukazováku, a presne to robil aj teraz. „To územie už generácie patrí Coroe.“

„Áno. Ja sa však nebojím. Tu sme pred útokmi v bezpečí a Corojčania sú prvotriedni vojaci.“

Hľadela som von oknom, pretože ma rozhovor o bezvýznamných šarvátkach na hraniciach nudil. Jamesonova spoločnosť bola zvyčajne znamenitá, ale atmosféra v koči bola pričinením mojich rodičov na bode mrazu.

Nemohla som si pomôcť, a len čo sme dorazili do dokov

a mohla som z dusivého koča vystúpiť, od úľavy som si vydýchla. „Naozaj ste o svojich rodičoch nežartovali,“ prehodil Jameson, keď sme sa konečne ocitli sami.

„Sú to poslední dvaja ľudia, ktorí by odo mňa dostali pozvánku na oslavu.“

„A predsa vychovali najčarovnejšie dievča na svete,“ povedal a pobožkal mi ruku.

Začervenala som sa a odvrátila zrak, načo som si všimla Deliu Grace, ktorá vystupovala zo svojho koča, s Norou, Cecily a Annou Sophiou v tesnom závese. Ak som si myslela, že moja cesta bola nezniesiteľná, tak tá jej musela byť oveľa horšia – usúdila som to podľa toho, ako kráčajúc ku mne zatínala päsťe.

„Čo sa stalo?“ zašepkala som.

„Nič, čo by sa nestalo tisíckrát predtým.“ Vypla hrud' a trochu sa vystrela.

„Na lodi budeme spolu,“ uistila som ju. „Pod'. Nebude zábavné sledovať ich výrazy, keď nastúpiš na kráľovu loď?“

Prešli sme dole k mólu, a keď ma kráľ Jameson vzal za ruku, aby mi pomohol nastúpiť, preletelo mi ňou teplé chvenie. Podľa dohody sa k nám pridala Delia Grace a dvaja kráľovi radcovia, zatiaľ čo mojich rodičov a zvyšných hostí odprevadili k iným lodiam jeho veličenstva. Na vrchole stožiara hrdo viala kráľovská štandarda a výrazná corojská červená sa v riečnom vánku trepotala tak rýchlo, až pripomínala plamene. Jameson mal prsty stále prepletené s mojimi, keď mi pomáhal usadiť sa, a ja som s radosťou zaujala miesto po jeho pravici.

Bolo pre nás pripravené jedlo a kožušiny, ktorými sme sa mohli zakryť, ak by fúkal príliš studený vietor. Mala som pocit, že mám priamo pred sebou všetko, po čom som mohla túžiť, a neustále ma na tom prekvapovala jedna vec: keď som sedela po kráľovom boku, po ničom som netúžila.

Ľudia na brehoch sa počas našej plavby po rieke zastavovali a pri pohľade na štandardu sa ukláňali alebo kráľovi žehnali. Jameson ich vážne zdravil kývnutím hlavy a sedel rovno ako strom.

Vedela som, že nie každý vládca zvykne byť príťažlivý, ale Jameson bol. Dával si na svojom výzore nesmierne záležať, tmavé vlasy mal krátke a bronzovú pokožku jemnú. Držal krok s módou, no nebol márnivý, aj keď sa rád pýšil tými najlepšimi kúskami v svojom vlastníctve. A naša plavba takto skoro na jar to len dokazovala.

Mne sa to na ňom páčilo – ak pre nič iné, tak aspoň preto, že som mohla sedieť vedľa neho a cítiť sa nezameniteľne kráľovsky.

Kúsok od nového mosta stála na brehu vetrom ošľahaná socha, ktorá vrhala tieň k modrozeleným vodám. Páni na lodiach v duchu tradície vstali a dámy úctivo sklonili hlavy. Príbehy o kráľovnej Albrade, ktorá brzdila vidiek a bojovala s Isoltčanmi, zatiaľ čo sa jej manžel – kráľ Shane – venoval v Moorelande štátnym záležitosťiam, zaplňali celé knihy. Kráľ dal po návrate postaviť v Coroe sedem manželkiných sóch a všetky dámy na dvore si vždy v auguste pripomínali jej víťazstvá tancovaním s drevenými mečmi v rukách.

Na kráľovné z corojskej histórie sme si spomínali viac ako na kráľov – a kráľovná Albrade ani nebola tá najslávnejšia. Kráľovná Honovi obišla po obvode celú našu krajinu, ustanovila hranice a stromy a kamene, ktorými ich vytýčila, požehнала bozkami. Ľudia tie kamene dodnes vyhľadávali – keďže ich na svoje miesta položila samotná kráľovná – a tiež ich bozkávali, pre šťastie. Kráľovná Lahja sa preslávila starostlivosťou o corojské deti v období, keď vrcholil isoltský mor, ktorý si to meno vyslúžil tým, že keď sa ním ľudia nakazili a zomreli, ich pokožka zmodrala ako isoltská zástava. Kráľovná sa odvážne vydala do mesta hľadať deti, ktoré prežili, a potom im našla nové rodiny.

Dokonca aj kráľovná Ramira – Jamesonova matka – bola vy-

chýrená svojou dobrosrdečnosťou. Dalo by sa povedať, že bola opakom svojho manžela, kráľa Marcella. Tam, kde on bez váhania udieral, ona hľadala mier. Svojou mierumilovnou argumentáciou vraj zabránila minimálne trom možným vojnám. Mladí corojkskí mládenci jej mali byť za čo vďační. Tak ako ich matky.

Odkaz corojkských kráľovien zanechal stopu na celom kontinente a zrejme bol súčasťou Jamesonovho čara. Nielenže bol príťažlivý a bohatý, nielenže by z vás urobil kráľovnú... ale ešte by vás aj zapísal do dejín.

„Rád trávim čas na vode,“ prehodil Jameson a ja som sa vrátila späť do krás prítomnosti. „Plavby do Sabina spolu s otcom patrili v detstve medzi moje najobľúbenejšie zážitky.“

„Spomínam si, že váš otec bol znamenitý námorník,“ zapojila sa do rozhovoru Delia Grace.

Jameson nadšene prikývol. „Bola to jedna z mnohých vecí, na ktoré mal talent. Občas si myslím, že som viac svojich vlastností zdedil po matke, ale láska k lodiam mi ostala. Aj jeho láska k cestovaniu. Čo vy, lady Hollis? Cestujete rada?“

Pokrčila som plecami. „Nikdy sa mi nenaskytla príležitosť. Prežila som celý život na Kereskene a Varingeri. Ale vždy som túžila navštíviť Eradore,“ vydýchla som. „Milujem more a miestne pláže sú údajne krásne.“

„Sú,“ usmial sa a zahľad sa inam. „Vraj je momentálne v móde, aby sa dvojica po svadbe vybrala na spoločnú cestu.“ Zase raz mi pozrel do očí. „Mali by ste sa postarať o to, aby vás tam váš manžel vzal. Na bielych plážach by ste boli oslnivá.“

Znova pozrel inam a hodil si do úst bobuľky ovocia, akoby na rozhovoroch o manželoch, výletoch a čase osamote nič nebolo. Pozrela som na Deliu Grace, ktorá ohromene hľadela na mňa. Vedela som, že v súkromí ten moment rozoberieme do posledného kúska, aby sme zistili, čo tým chcel povedať.

Snažil sa mi povedať, že by som sa mala vydať? Alebo naznačoval, že by som sa mala vydať... zaňho?

S myslou plnou otázok som sa vystrela a zahľadela sa ponad vodu. Zbadala som Noru s tým jej kyslým výrazom, ako nás sleduje spolu s ostatnými úbožiačkami z dvora. Keď som sa poobzerala, všimla som si niekoľko párov očí, ktoré nehľadeli na krásy okolia, ale na mňa. No jediné, ktoré vyzerali nahnevane, patrili Nore.

Vzala som si bobuľku, hodila ju po nej a trafila som priamo do hrude. Cecily a Anna Sophia sa zasmiali a Nore šokovane padla sánka. Okamžite vzala trochu vlastného ovocia a vrhla ho po mne, pričom sa výraz na jej tvári zmenil na niečo pripomínajúce radosť. S chichotom som vzala ďalšie bobuľky a rozpútala menšiu vojnu.

„Hollis, pre pána, čo to robíš?“ zvolala zo svojej lode moja matka, práve tak hlasno, aby ju bolo cez špliechanie vesiel počuť.

Pozrela som na ňu a s úplnou vážnosťou odpovedala: „Bráním svoju česť, prirodzene.“ Keď som sa otočila späť k Nore, začula som, že Jameson sa zasmial.

Bobuľky a smiech sa niesli oboma smermi. Tak dobre som sa nebavila už dávno. Ale ako naschvál, keď som sa poriadne naklonila, aby som sa lepšie trafila, spadla som do vody.

Počula som ľudí okolo híkať a kričať, ale stihla som sa poriadne nadýchnuť a vynorila som sa bez toho, aby som sa začala dusiť.

„Hollis!“ zvolal Jameson a natiahol ku mne ruku. Chytila som sa ho a za pár sekúnd ma bezpečne vytiahol späť na loď. „Drahá Hollis, ste v poriadku? Nie ste zranená?“

„Nie,“ vyjachtala som a už teraz som sa triasla od zimy, „ale vyzera to tak, že som prišla o topánky.“

Jameson pozrel dole na moje nohy v pančuchách a rozosmial sa. „Tak to musíme napraviť, nemyslíte?“

Keďže som bola v poriadku, smiech sa ozýval aj všade naokolo a Jameson si zložil plášť a zavinul ma doň, aby som sa ohriala.

„Tak teda späť k brehu,“ prikázal, stále s úsmevom. Privinul si ma k sebe a zahľad sa mi hlboko do očí. Cítila som, že som preňho v tej chvíli – bez topánok, so strapatými vlasmi a celá premočená – bola neodolateľná. No keďže hneď za ním stáli moji rodičia a sprevádzal nás tucet priberčivých lordov, musel sa uspokojiť s vrúcny bozkom na moje studené čelo.

Stačilo to, aby som znova mala žalúdok ako na vode, a premýšľala som, či sa takto budem cítiť pri každom spoločnom okamihu. Umierala som túžbou, aby ma pobožkal, a kedykoľvek sme si ukoristili chvíľu osamote, dúfala som, že si ma k sebe pritiahne. To sa však zatiaľ nestalo. Vedela som, že sa bozkával s Hannah a Myrou, ale ak pobožkal aj nejakú inú dievčinu, nechávala si to dotyčná pre seba. Keďže medzi nami na bozky ešte neprišlo, premýšľala som, či je to dobré alebo zlé znamenie.

„Udržíš sa na nohách?“ vrátila ma späť do reality Delia Grace, keď mi pomáhala vystúpiť na mólo.

„Tie šaty sú oveľa ťažšie, keď sú mokré,“ uznala som.

„Och, Hollis! Tak veľmi ma to mrzí! Nechcela som, aby si spadla!“ zvolala Nora, keď vystúpila zo svojej lode.

„Nehovor také hlúposti! Bola to moja chyba a dostala som veľmi cenné ponaučenie. Odteraz si budem vychutnávať riekku len z okna,“ žmurkla som na ňu.

Zasmiala sa, takmer nechcene. „Určite si v poriadku?“

„Áno. Zajtra mi možno bude tiecť z nosa, ale som zdravá ako rybička a dvakrát taká mokrá. Nič sa nestalo. Naozaj.“

Jej úsmev na mňa pôsobil úprimne.

„Ukáž, pomôžem ti,“ ponúkla sa.

„Postarám sa o ňu,“ vyprskla Delia Grace.

Norin úsmev okamžite zmizol a zrazu spokojnosť na jej tvári vy-

striedalo neskutočné podráždenie. „Áno, o tom nepochybujem. Keďže nemáš šancu, že by si zaujala Jamesona sama, *dievča ako ty* sa akurát tak môže držať Hollisiných sukni.“ Zdvihla obočie a otočila sa. „Na tvojom mieste by som sa ich držala pevne.“

Otvorila som ústa a chcela Nore povedať, že Delia Grace za svoju situáciu nemôže. Ale zrazu som mala na hrudi ruku, ktorá ma zastavila.

„Jameson sa o tom dozvie,“ precedila Delia Grace cez zovreté zuby. „Podme preč.“ Hlboký žiaľ v jej hlase sa nedal prepočúť, ale mala pravdu. Muži bojovali na bojisku, ženy za vejármi. Na spiatočnej ceste do hradu som ju pevne držala za ruku. Premýšľala som, či sa po toľkých urážkach za jedno popoludnie zajtra neutiahne do ústrania. Robila to často, keď sme boli mladšie a jej srdce už neznieslo ani slovo.

Ale na druhý deň ráno prišla ku mne do izby a bez slova mi začala upravovať vlasy do ďalšieho komplikovaného účesu. Ozvalo sa zaklopanie na dvere, a keď Delia Grace otvorila, dnu sa nahrnula armáda slúžok s kyticami prvých jarných kvetov.

„Čo to má znamenať?“ spýtala sa Delia Grace, kým ich slúžky podľa jej pokynov kládli všade tam, kde ešte zostalo voľné miesto.

Jedna zo slúžok sa mi uklonila a podala mi zložený odkaz. S úsmevom som ho začala čítať nahlas. „*V prípade, že ste prechladli a nemôžete sa dnes vydať do prírody; napadlo mi, že by príroda mala prísť za svojou kráľovnou.*“

Delia Grace vyvalila oči. „*Svojou kráľovnou?*“

S rozbúšeným srdcom som prikývla.

„Pohľadaj moje zlaté šaty, prosím. Myslím, že kráľ si zaslúži poďakovanie.“

TRI

Kráčala som po chodbe s hrdo zdvihnutou hlavou a Deliou Grace hneď po pravej ruke. Pohľadom som sa stretávala so staršími dvoranmi, usmievala sa a zdravila ich kývnutím hlavy. Väčšina mi nevenovala pozornosť, čo nebolo prekvapivé. Vedela som, že nevidia zmysel v nadväzovaní vzťahu s kráľovou najnovšou známosťou.

No v chodbe vedúcej do Veľkej siene som začula niečo, pri čom som spozornela.

„To je tá, čo som ti spomínala,“ zašepkala nejaká žena nahlas svojej priateľke tónom, ktorý sa rozhodne nedal považovať za pochvalný.

Stuhla som a pozrela na Deliu Grace. Jej prížmúrené oči mi prezradili, že ženu takisto začula a nevie, ako zareagovať. Možno sa rozprávali o nej. O jej rodičoch, o jej otcovi. Ale klebety o Delii Grace neboli ničím novým a posmešky, ktoré ich sprevádzali, zvyčajne prichádzali od mladých dám túžiacich robiť si z niekoho žarty – všetci ostatní hľadali nové príbehy, vzrušujúce.

Napríklad také, ktoré sa točili okolo najnovšieho objektu záujmu kráľa Jamesona.

„Hlboký nádych,“ prikázala mi Delia Grace. „Musíš pred kráľom vyzeráť, že si v poriadku.“

Dotkla som sa kvetu, ktorý som si založila za ucho, uistila som sa, že je stále na mieste. Uhladila som si šaty a kráčala ďalej. Mala pravdu, ako inak. Sama tú stratégiu používala už roky.

No pohľady, ktoré sme pritiahli pri príchode do Veľkej siene, boli vyslovene nesúhlasné. Snažila som sa udržať kamennú tvár, ale pod maskou pokoja som sa celá triasla.

O stenu sa opieral muž s prekríženými rukami a krútil hlavou.

„Zahanbilo by to celú krajinu,“ zamrmlal niekto, keď ma míňal.

Kútikom oka som zazrela Noru. Napriek všetkému, čo som k nej až do včera cítila, som zamierila k nej. Delia Grace ma nasledovala ako tieň.

„Dobré ráno, Nora. Nie som si istá, či si si to všimla, ale niektorí dvorania sú dnes takí...“ Nemohla som nájsť správne slovo.

„Áno,“ odvetila ticho. „Nieкто z nášho včerajšieho výletu sa očividne podelil o príbeh o našej malej bitke. Nemám pocit, že by mali problém so mnou, ale, na druhej strane, ja nie som kráľova obľúbenkyňa.“

Prehltla som. „Ale jeho veličenstvo tento rok prelieta od dámy k dáme, akoby to nič nebolo. Určite sa mi nebude venovať dlho, tak v čom je problém?“

Vystrúhala grimasu. „Vzal ťa mimo hradu. Nechal ťa sedieť pod vlajkou. Hoci si myslíš, že včerajšok nebol ničím výnimočný, toto, čo sa stalo, nemá obdoby.“

Och.

„Ide o lordov, však?“ spýtala sa jej Delia Grace. „Tých z rady?“

Bol to ich prvý zdvorilý rozhovor za celé tie roky, čo som ich poznala, a Nora rýchlo a súcitne prikývla.

„Čo to znamená?“ spýtala som sa. „Prečo by kráľovi malo záležať na názoroch iných ľudí?“

Delia Grace, ktorá sa vo vládnutí a protokole vždy vyznala lepšie ako ja, mierne zagúľala očami. „Lordi spravujú jednotlivé časti krajiny. Kráľ je od nich závislý.“

„Ak kráľ chce, aby v odlahlých oblastiach krajiny vládol mier a aby boli náležite vyzbierané dane, poverí tým lordov v rade,“ dodala Nora. „Ak lordi nie sú spokojní s tým, aké pomery vládnú, nuž, povedzme, že môžu zlenivieť.“

Aha. Takže kráľ by mohol prísť o bezpečnosť aj o peniaze, ak by spravil hlúpu chybu, že sa spojí s niekým, kto sa lordom nepozdáva. Napríklad s dievčaťom, ktoré padlo do rieky, keď sa ohadzovalo ovocím s ďalšou dvorankou, pričom socha postavená na počesť jednej z najvýznamnejších kráľovien v dejinách krajiny ešte ani len nezmizla z dohľadu.

Na zlomok sekundy som sa neskutočne zahanbila. Až príliš som si domýšľala skutočný význam Jamesonových slov a pozornosti. Naozaj som verila, že by som sa mohla stať kráľovnou.

Ale potom som si spomenula: predsa som od začiatku vedela, že ňou nikdy nebudem.

Áno, bolo by skvelé byť najbohatšou dámou v celej Coroe, mať na svoju počesť stavané sochy... ale to nebolo realistické a Jamesona určite každú chvíľu očarí nejaký iný pekný úsmev. Prinajlepšom som si mohla dovtedy užívať jeho veľkolepé flirtovanie.

Vzala som Noru za ruku a postavila sa jej tvárou v tvár. „Ďakujem. Za tú trošku včerajšej zábavy a za dnešnú úprimnosť. Som tvojou dlžníčkou.“

Usmiala sa. „Od Korunovačného dňa nás delí len pár týždňov. Ak si budete s kráľom stále oddaní, tak si preňho zrejme pripravíš tanec. Ak to tak bude, prizvi ma k nemu.“

Dievčatá, ktoré dúfali, že si tým získajú kráľovu priazeň, každoročne predvádzali v Korunovačný deň vlastné tance. Ak Jamesona dovtedy neomrzím, bude očakávať, že si takisto niečo

pripravím. Pokiaľ ma pamäť neklamala, Nora bola ladná tanečnica. „Poteším sa každej pomoci, ktorá sa mi naskytne. Rozhodne budeš mať u mňa miesto.“

Naznačila som Delii Grace, aby ma znova nasledovala. „Poď. Potrebujem poďakovať kráľovi.“

„Zbláznila si sa?“ zašepkala zdesene. „Neplánuješ jej dovoliť, aby tancovala s nami, však nie?“

Neveriacky som sa obzrela. „Práve mi preukázala veľkú láskavosť. A rozprávala sa s tebou nanajvýš zdvorilo. Je to len tanec a má ľahký krok. Vyvoláme vďaka nej oveľa lepší dojem.“

„Jej dnešné činy môžu len sotva odčiniť jej predošlé krivdy,“ trvala na svojom Delia Grace.

„Dospievame,“ pripomenula som jej. „Veci sa menia.“

Jej tvár prezrádzala, že ju tá odpoveď vôbec neuspokojila, ale keď sme sa prepletali cez more ľudí, mlčala.

Kráľ Jameson sedel na vyvýšenom kamennom stupienku na čele Veľkej siene. Stupienok bol široký, stavaný tak, aby sa zaň zmestila veľká kráľovská rodina, ale práve teraz sa na ňom nachádzal len jeden trón s dvoma malými kreslami po bokoch, ktoré boli vyhradené pre najdôležitejších hostí.

Veľká sieň sa používala na všetko: prijímanie hostí, bály, dokonca každodenne na večeru. Schody na galériu pre hudobníkov na východnej stene lemovali vysoké okná, ktoré dnu prepúšťali množstvo slnečného svetla. No bola to západná stena, na ktorú mi vždy po príchode do siene padol zrak. Po celej jej dĺžke sa od výšky môjho pása až k stropu tiahlo šesť vitrážových okien. Vynímali sa na nich výjavy z corojských dejín a zaplavovali celú miestnosť farebným svetlom.

Na jednom okne bola zobrazená Estova korunovácia a na ďalšom žena tancujúca na poli. Jedna z pôvodných výplní bola cez vojnu zničená a plynulo nahradená scénou s kráľom Telauom,